

Categoria B (accèssit)

ESPERIT DE SUPERACIÓ

Una tarda freda de febrer va néixer un nen anomenat Guillem, a Berlín. Per mala sort, hi va haver un problema en el part i es va quedar cec. Tenia uns ulls preciosos, blaus com el cel de primavera.

Va passar un temps. En Guillem ja tenia dos anys i amb l'ajuda de la seva mare Alexandra, no parava de caminar en tot el dia. Vivien en una casa no gaire gran on hi havia un jardí ple d'herba per jugar-hi. Evidentment, el pobre Guillem no podia contemplar aquell indret, però això sí, gaudia com ho fan tots els nens. Més endavant, als cinc anys, els reis mags van regalar un gos a en Guillem. A partir d'aquell dia, en Guillem va tenir un amic fidel que l'ajudava amb tot el que podia. L'alertava d'algun graó perquè no caigués, també el guiava agafat per la corretja, etc. El va anomenar Flasky, simplement perquè li agradava el nom.

Quan en Guillem va tenir vuit anys, es va atrevir a anar al col·legi. Per ell, no va ser una experiència gaire bona, ja que només es podia relacionar amb la seva assistenta, és a dir, una persona que estava tot el dia amb ell. Per tant, va decidir deixar els estudis, però tot i així, va aprendre el llenguatge Braille.

Al passar un temps, va tornar a intentar a anar a l'escola. Ell, encara que fos cec, volia ser una persona culte i superar els reptes que se li presentaven. Però, una vegada més, als setze anys, va deixar l'escola.

Al cap d'un temps, quan en Guillem tenia ja vint i quatre anys, els seus pares es van separar. Ell se'n va anar a viure amb la seva mare, però realment ell volia anar amb el seu pare perquè tenia més temps per dedicar-se a ell i, a més, s'entienien molt bé.

Així que, al pasar mig any, en Guillem es sentia sol i només podia estar amb en Flasky, el seu gos. Ja portava algunes nits sense dormir, la seva mare treballava tot el dia i quan arribava a casa, no podia estar gaire amb en Guillem perquè estava molt cansada i se n'anava cap a dormir.

Va ser quan en Guillem va decidir que, ja que no l'ajudaven suficientment per ser feliç, se n'aniria de casa amb en Flasky i a partir d'aquí ja no dependria de ningú, tan sols d'ell mateix i del seugos.

Amb tota l'empenta i serenitat, va anar a despedir-se de la seva mare i sense que li fes cap retret, se'n va anar guiat pel gos. En Guillem començà una nova etapa de la seva vida. Tenia una dificultat afegida, la ceguesa, que no li va poder permetre veure els grans paisatges i monuments de Berlín. En Flasky el va conduir fins al centre de la ciutat. El gos coneixia gran part de la ciutat, ja que quan la Marta, la mare d'en Guillem tenia temps anaven a passejar tota una tarda. En aquests moments, en Guillem era quan estava realment feliç, se sentia com una persona normal i no pensava en el seu problema.

Així que van començar a donar voltes i voltes pel centre. Al cap d'unes hores, ja es feia fosc i en Guillem va notar que començava a fer fred. Es va posar una jaqueta i es va estirar en un banc a prop d'una plaça. Així van passar cinc dies fins que ja se li va acabar el menjar i tenia pocs diners per comprar-ne. Mentre dormia en el mateix banc, una jove se li va acostar i en Flasky va començar a bordar, ja que estava atent a qualsevol moviment. En Guillem li va dir que parés i aquella noia jove i ell van començar a parlar:

- Què hi fas aquí noi?
- Doncs que vaig marxar de casa per malsentesos amb la meua mare perquè no passava gaire estona amb mi. Sóc cec, i necessito força ajuda.
- Ostres, ho sentomolt. Em dic Mireia i vaig amb cadira de rodes. M'ha passat una història similar a la teua. Els meus pares es van morir en un accident i jo m'he quedat així. Sé que no ho pots veure, però crec que t'ho pots imaginar.
- T'entenc. També has marxat de casa?
- Sí, m'he aventurat en aquest món per fer noves amistats i independitzar-me.
- Em voldries acompanyar a partir d'avui? Tots dos tenim dificultats i així ens podríem ajudar mútuament.
- Emsemblaperfecte. Endavant!

Passat aquest fet, en Guillem i la Mireia, dos aventurats de la vida, van recórrer un camí junts, que és la felicitat. Van tenir molta sort quan, un home els va deixar un pis per viure-hi. A partir d'aquest punt, van viure junts com dos grans amics, juntament amb en Flasky, que ja començava a ser una mica vell.

Amb el pas dels anys, ja com una família, hi va haver alguns canvis en les seves vides. En Flasky es va morir i la Mireia i en Guillem van trobar feina. Ella, de secretària d'un empresari i en Guillem, de professor de Braille.

De tota aquesta història se n'aprèn que si vols aconseguir algun repte important a la teva vida, has de lluitar per aconseguir-lo.

Andreu Testart